

Као посматрач са стране, годинама пратим катастрофални развој економске, политичке и друштвене ситуације у Србији и не могу веровати да не постоји чак ни назнака немирења (осим вербалног) с овим стањем, међу патриотском слободномислећом интелигенцијом, већ иста у својој малодушности само „кукумавчи, нариче и цмиздри“ на интернет сајтовима због „праве, правцате неправде“ која се наноси како Србији, тако и њеном народу. Браниоци српских интереса су једино успешни само у својем гложењу, које иде тако далеко да се се међусобно проглашују луђацима на једној страни, или издајницима на другој страни.

Када нитко у Србији нема воље и снаге да скреше у брк „интернет патриотима“ да је пет минута по дванаест и да је доста њиховог ламентирања над зледухом судбином српства, већ да се мора почети одмах са активностима на спречавању надоласеће катаклизме, то ћу учинити ја овим текстом и макар „спасти своју душу“ тиме што сам (иако претенциозно) нешто подузео.

Све изјаве светске економске елите о крају кризе, уз стално наглашавање пада запослености, јесу провидно спиновање као и увреда здравог разума јер је привредни раст неспојив са падом запослења.

Но пре него прећем на образложење мојег апела српским патриотима, изнећу непобитне и општепознате разлоге за моју тврдњу о готово, могло би се рећи, неумитном наступању српске катаклизме узроковане како економским, тако и моралним суновратом Србије.

Морам посебно истаћи да се пропадање Србије одвија у условима трајне светске економске кризе, која потенцира и убрзава привредно и финансијско урушавање саме државе. Наиме ова криза је трајна, јер је последица тренда пада потрошње, због кредитне неспособности презадужених држава, фирми и становништва.

Пад потрошње изазива пад производње и са тим везано повећање незапослености, а све то се понавља у зачараном кругу. Све изјаве светске економске елите о крају кризе, уз стално наглашавање пада запослености, јесу провидно спиновање као и увреда

здравог разума јер је привредни раст неспојив са падом запослења.

Српска привреда има и властита обољења која су узрокована како претходним режимом, а посебно безумничком транзицијом и економском политиком демократских власти, које нећу у овом тексту образлагати јер су општепознате, већ само изнети њихове стравичне последице које се састоје из сталног дефицита спољне трговине и државног буџета, дужничког ропства грађана и фирми, велике незапослености, несолвентности (неликвидности) државе и фирми и да се даље не набрајају негативности.

Горенаведени и други минуси покривају се годинама како новим задуживањем, тако и распродајом државне имовине. Међутим, демократске власти су при крају са распродајом „породичног сребра“ на једној страни, док су заврнуте кредитне славине већ код комерцијалних банака, а ово ће се ускоро десити и са онима међународним финансијским институцијама (ММФ, СБ и др. које контролишу евроатлантски пријатељи) и то по успостављању добросуседских односа са „јужним суседом“.

Српска коруптократски властодршци су свесни ситуације и настоје се што дуже одржати на власти како би што више „напунили кофере“, а немају никакав проблем са тим што ће по њима бити потоп, јер ће они одједрити преко океана, под пријатељске скуте.

Новцем добијеним продајом Телекома и ЕПС-а садашња влада или нека друга (независно тко победи на изборима) одложиће урушавање државе и привреде за неколико година.

Новцем добијеним продајом Телекома и ЕПС-а садашња влада или нека друга (независно тко победи на изборима) одложиће урушавање државе и привреде за неколико година.

Треба истаћи и да садашња релевантна опозиција је ранији учесник у упропаштавању Србије и не представља алтернативу за Србију, већ је гарант континуитета досадашње безумничке економске политике.

Наиме, када девизни прилив у Србији буде овисио само о извозу и све мањим дознакама девиза из дијаспоре (због кризе), неће се моћи доважати ни минимум потребних енергената (нафта, плин, струја) и других сировина, што ће изазвати колапс индустрије, пољопривреде и услуга и са тим везану масовну незапосленост и након тога наступа и сама глад. Они који тврде да у Србији не може бити глади, немају у виду да се пољопривредна производња темељи на нафти као погонском средству. Нема волова, коња или чак приучених крава који би могли заменити тракторе и узорати и посијати оранице, што значи да неће бити ни жита.

За неке читаоце овог текста исти ће изгледати као морбидна фантазија, па ћу позвати у помоћ историју, учитељицу живота. Читаоци у озбиљнијем веку сигурно се сећају нешташица, у осамдесетим годинама, бензина, каве, лекова, те других увозних производа изазваних недостатком девиза за увоз. Када се има у виду да се у то време неупоредиво мање робе увозило, а да се много више извозило (клириншки послови са СССР-ом) и био је знатан приход јадранских туристичких девиза, јасно је да ће плакати опустели српски друмови за пар-непар вожњом.

Тко не верује једном анонимусу или хисторији, мора свом председнику који је недавно изјавио да је Србија једва избегла банкрот због економске кризе, дакле и по њему мечка игра пред српском кућом.

Тко наведено не прихваћа као реалну опасност која грози Србији, тај не користи властите очи, уши и главу и препуштам га фантазијама о еуроатланској светлој будућности.

Ја се обраћам онима који су свесни ризика наведених у овом тексту и истичем да је мањи злочин то што чини српска коруптократска власт (јер је то својствено свим напредним демократијама), већ је много већи злочин сам пасиван однос према њиховим активностима, који је практична подршка угрожавању опстанка себе и своје породице, а истовремено и народа односно државе.

Због изнесеног предлажем српским патриотским интелектуалцима, окупљеним око патриотских интернет портала, да покрену иницијативу за оснивање савеза (удружења, одбора, друштва) националног спаса у који би се укључили пре свих српски

интелектуалци од стручног интегритета и моралног дигнитета (они који се нису продали за шаку долара или еура српским квазипријатељима) и који би радили, у почетку на упознавању српске јавности о катастрофалној политици свих српских постоктобарских влада и катаклизми која грози Србији и ангажовали се на изради реалног програма националног спаса и након тога извршили ефективан притисак на властодршце да исти повере provedбу овог програма концентрационој влади.

Тко не верује једном анонимусу или хисторији, мора свом председнику који је недавно изјавио да је Србија једва избегла банкрот због економске кризе, дакле и по њему мечка игра пред српском кућом.

Саставни дио овог програма треба бити и дио о српском моралном препороду, јер ни једно друштво не може просперирати ако нема моралне темеље.

Економски и морални опоравак су *conditio sine qua non* обране свих српских националних интереса и вредности.

Позивам пре свега да се овој иницијативи придруже "Томе", који оправдано више никоме и ничему не верују јер су наивно „гинули“ за корист властите штете и то из разлога да са својим искуством буду „чувари“ чистоће покрета и да исправе своју велику грешку, коју си не могу опростити. Да се овај пут ствари могу и морају одвијати другачије парафразират ћу причу о баби, жандарима и лоповима, у толико да су шићарџије отишле у НВО или партије, а у покрет треба искључиво укључивати оне који нису чланови наведених организација. Уосталом од покрета ће бежати као враг од тамјана они који имају претензије учествовања у власти.

На претпостављени приговор песимиста да се ништа не може учинити, одговарам као декларирани дефетиста, да су исти у праву, али само утолико уколико не постоји довољно снажна воља појединаца да се удруже са сличнима, а то ће се видети по реакцијама на ову иницијативу.

Ова иницијатива има једну сигурно позитивну страну, и у случају да изостане успех, да ће они који се у њу укључе имати пред собом оправдање да су покушали нешто учинити

Апел српским патриотама

Пише: Никола Турајлић
среда, 17 новембар 2010 21:00

за свеопшти спас и да нису само чекали судбину као „овца ножа“.

Позивам редакције српских критичких пропатриотских интернет портала да се одреде (не)објављивањем овог апела према горе изнесеној иницијативи, те у случају њиховог позитивног става да истој пружи медијалну подршку, да се међусобно договоре о начину њене реализације (делегирање у иницијативни одбор својих сурадника који имају углед и организационе способности) и да пружи сваку другу подршку, док се „новорођенче“ не постави на ноге.

Позитивна улога ових портала која се састоји у одржавању патриотске ватре , на једној страни, и вентилирању фрустрација учесника на другој страни, мора прећи у нови квалитет подршке активности на спречавању пропасти свега онога за шта се боре, јер ће у противном сносити историјску одговорност.

Србија се налази у највећој погибелји у својој историји и може опстати само када се испуни изрека: Не дај боже да се Срби сложе!